

fandt, at disse Virksomheders Interesser ikke faldt sammen med dem, som de mente skulde varetages. Saafremt der fandtes en Industri paa Pladsen, som muligvis kunde etablere en for disse Industriherrer generende Konkurrence, vilde de derigennem, at de havde Hals- og Haandsret over Pengevæsenet paa den paagældende Plads — eller i hvert Fald øvede stærk Indflydelse derpaa — i høj Grad kunne blive generende for en saadan Industri. Ud fra denne Betragtning var det, at den nævnte Agitation blev rejst. Og da Modstanden først var rejst, sluttede mange sig til, og det lykkedes virkelig efter en meget hidsig Kampagne at forhindre Banksalget.

Under dette Arbejde skete der imidlertid noget, som jeg mener bør omtales her, idet jeg synes, det kan have Interesse udover dette ene Tilfælde. Det var til sidst nødvendigt for Salgsmodstanderne at true med ved Hjælp af Kongens Foged at ville skaffe de Fuldmagter tilbage, som de paagældende uden at tænke noget videre over det havde indsendt til Banken. De krævede deres Fuldmagt tilbage, men det nægtede Banken at give dem, og saa truede man med Kongens Foged. Hvem var nu Kongens Foged? Det var Byfogden, som var Medlem af Bankraadet, og som altsaa antagelig havde været med til at træffe Bestemmelse om, hvorledes Salget skulde tilrettelægges; og nu skulde man altsaa henvende sig til et Medlem af Bankraadet med Anmodning om, at han i sin Egenskab af Kongens Foged vilde møde frem hos Banken og tvinge Bankraadet til at udlevere de Fuldmagter, det nægtede at udlevere. Saa vidt kom det dog ikke, for paa dette Tidspunkt saa Banken, at Slaget var tabt, og saa averterede den, at Generalforsamlingen ikke vilde blive afholdt, og at Banksalget som Følge deraf var opgivet.

Jeg nævner ikke dette, fordi jeg vil rette et personligt Angreb paa den paagældende Byfoged og Politimester; thi det er vistnok meget almindeligt, at Politimesteren eller Borgmesteren i de forskellige Byer har Sæde i Bankraadet, ja vist i mange Tilfælde er Formand for Bankraadet, men jeg finder dette meget uheldigt. Det forekommer mig, at det er noget, som de paagældende ikke skulde give sig af med, fordi det er uholdbart for en Øvrighedsperson at blive stillet paa den Vis. Jeg henstiller til den højtærede Justitsminister, at han, naar Loven om Rettens Pleje træder i Kraft, hvori der jo findes Bestemmelser om, at Dommere o. s. v. ikke maa have privat Virksomhed, som kan udsætte dem for

Vanskeligheder med Hensyn til Udøvelsen af deres Dommerhverv, vil drage Omsorg for, at denne Bestemmelse bliver haandhævet meget strengt, idet jeg tror, det vil være særdeles formaalstjenligt, at Dommere, og helst tillige Politimestre, ikke faar noget med den Slags privat Virksomhed at gøre. Jeg indrømmer imidlertid, at det for saa vidt er de smaa — kan man godt sige — der her er Tale om. Det er, saa vidt jeg ved, ikke noget særlig højt lønnet Hverv, det drejer sig om, — lidt Fortjeneste giver det naturligvis — men hvis man skal til at undersøge hele Spørgsmaalet om Embedsmænds Privatvirksomhed, er der ingen Tvivl om, at Forargelsen ogsaa i dette Tilfælde kommer oven fra. Jeg vil derfor henstille til den Kommission, som har med Etaternes Lønforhold at gøre, at være meget agtpaagivende overfor dette Forhold, som for øvrigt tidligere har været Genstand for Omtale her i Tinget. Saavidt jeg ved, er f. Eks. Departementschefer meget eftertragtede, naar der er Tale om at besætte Pladser i forskellige private Virksomheder: i Forsikringsselskabers Bestyrelse, i Pengeinstitutters Bestyrelse o. s. v., og det breder sig fra oven og nedefter. Den Opfattelse, man har ude i Befolkningen af dette Spørgsmaal, er sikkert den, at det var rigtigt, at Embedsmændene oppebar saa høj en Løn, at de kunde leve af den, og der saa blev udstedt bestemt Forbud mod at de har saadant Privatvirksomhed.

Jeg vil som sagt henstille saavel til den højtærede Justitsminister som til Lønningsskommissionen at tage hele dette Spørgsmaal op til grundig Undersøgelse, helst saaledes, at der snarest muligt kunde fremkomme Forslag i den antydede Retning. Jeg tror, det vilde blive hilst med Tilfredshed af Befolkningen, og jeg tror, det i moralsk Henseende vilde øve en Indflydelse, som vi i vor Tid har haardt Brug for.

Jørgensen-Værebro: Ved § 3 i Kornloven af 20. Marts d. A. bemyndiges Indrengsministeren til at frigive 1 Tønde Korn for hver 4 Tønder Kartofler, der afleveres udover 20 Tønder Kartofler pr. Tønde Land. I Nordsjælland har man i mange Aar dyrket betydelige Arealer med Kartofler, men da Forholdene førte med sig, at der skulde udskrives Korn til Staten, fik man paa disse Egne Betæneligheder ved at fortsætte med denne Avl, idet man var bange for, at man saa skulde komme til at mangle Korn til Kreaturerne. Da der imidlertid blev indført den Bestemmelse i Kornloven, at der kunde finde Udligning Sted,